

da skal have været i Besiddelse deraf. Nei, det er kun ved at indskyde Ord, som ikke findes i Kongeloven, at man har kunnet komme til en Opfattelse som den omtalte. Der er i Kongelovens § 20 givet nærmere Bestemmelser om, af hvad Art den Eiendomsret kan være, som saavel Prindserne og Prindsesjerne som ogsaa Dronningen kan have, og deraf sees det, at de ikke kunne have nogen virkelig Eiendomsret. Der staaer nemlig i Slutningen af § 20, at „dersom Land-Gods, være sig under hvad høie Wre-Titel det være kan, dem forundes og tillægges, skulle de den aarlige Indkomst, Nytte, Brug og Frugt aleneste deraf deres Livs-Tid have sig at tilegne; Eiendommen samt al Kongelig Overmagt stedse hos Kongen forblivende; Hvilket og iltgemaade om Dronningens Livgedinge er at forstaae“. Nu har Vallo været Dronningens Livgeding, og det er altsaa et af de Godser, som maatte falde tilbage til Kongen, og hvad angaaer Bemmetofte, saa var der vel givet Prindsesse Hedevig Ret til at kunne borttestamentere det, men det er jo en Tilladelse, som ligefrem strider imod Kongeloven, og man vil da ogsaa af § 26 i Kongeloven see, at, dersom Noget erhverver nogen af disse Ting, skal Alt, hvad der i saa Henseende kunde være tilfaldt, „holdes for usagt og ugjort“. Deraf sees man altsaa, at ingen af Enevoldskongerne har været berettiget til at afvige fra Kongelovens Bestemmelser i saa Henseende. Det var jo det Princip, som blev sat fast, da Kongeloven blev givet, at Kongen kunde undtage fra alle Love, hvem han vilde; men fra Kongeloven kunde han ikke undtage. Det er mig altsaa kjært, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casje) har leveret saa gode Beviisstykker for, at hans Paastande ere uholdbare.

Der har ogsaa været antydet en Umistændighed, som man troede beviste, at Lovgivningsmagten havde stillet sig anderledes til disse Godser end til andre Statsgodser, idet man nemlig, dengang man gav Loven om at bortselge nogle offentlige Stiftelses Godser, undtog disse; men jeg troer nok at turde sige — og der er vistnok Medlemmer tilstede her, som vide det — at det deels var reent personlige

Grunde, deels praktiske Grunde, som vare Aarsag til, at man forholdt sig saaledes. Det er idetmindste blevet erklæret af En af dem, som vare i det Udvalg, der behandlede denne Sag, at det for hans Vedkommende var Tilfældet. Fordi han ønskede, at der skulde komme en Lov ud om de øvrige herhenhørende Godser, og da han ikke saa, at man kunde faae Regjeringen til at gaae ind paa at udvide Loven ogsaa til Vallo og Bemmetofte Godser, fandt han det rigtigst at indskrænke sig til de andre, saa jeg troer heller ikke, at man kan udlede nogen holdbar Grund for den Paastand, at det fra Lovgivningens Side skulde være erkjendt, at de nævnte Stiftelser ikke vare Statsgodser.

Naar man dernæst seer hen til, paa hvilken Maade Bestyrelsen af disse Godser er gaaet for sig, vil man — ved at gennemgaae den Række af Rescripter og forskellige kongelige Bud, som have ordnet disse Stiftelses Anliggender — see, at Ordningen er foregaaet ved kongelige Rescripter gennem Regjeringsautoriteterne, gennem Cancelliet, og altsaa ikke — som man har tænkt sig efter de Paastande, som ere fremkomne — ad nogen anden extraordinair Vej. Fundatserne ere blevne væsentlig forandrede ved disse senere Rescripter, og Kongen har til enhver Tid foretaget de Forandringer, som han syntes, uden at lade sig binde ved Fundatsernes Grundbestemmelser. Dette viser altsaa, at her ikke har været Tale om, at det er private Stiftelser, der have ligget for. Der har paa den meest gennemgribende Maade været foretaget Forandringer deri. Naar det f. Ex. i Bemmetoftes Fundats hedder, at der aldrig maa optages mere end 20 Damer foruden Forstanderinden, saa er dette senere blevet betydelig udvidet, naagtet der staaer, at der aldrig nogen sinde maa optages Flere. Der er altsaa gennem en Række Rescripter blevet foretaget Forandringer ved disse Stiftelses Fundats, førend Grundloven kom ud; men efter den Tid er der ogsaa foregaaet meget gennemgribende Forandringer, og der møde vi da ogsaa den Kjendsgjerning, at to Justitsministre ere optraadte som dem, der have givet deres Medunderskrift paa de Kongebud, der have ordnet Sagen.